

פרולוג

טבת ה'תשפ"ב, מתקן הגרעין בנתנו, איראן.

פיצוץ עזו החריד את האזור. הרעש התגלגל עד לעיירה הסמוכה ובשמיים ניתן היה לראות הבזק מאיר ונעלם.

בקומה החשוכה התרוממה דמות חרישית מתוך סבך של כבלי חשמל. הוא צעד במסדרון הארוך בצעדים מהירים, שומר על קור רוח. הוא ידע מה שלא ידעו החיילים והעובדים: הפיצוץ אמור להזיק רק למפעל הצנטריפוגות שבמתקן, כך שאין חשש מדליפה רדיואקטיבית. במבנה שמעליו ניסרה אזעקה מחרישת אוזניים שהתגברה על צעקות העובדים המבוהלים כשהם פותחים במנוסה תוך כדי עטיית מסכות חירום. חיילים בצבא איראן התרוצצו כשהם מכוסים באמצעי הגנה, מאיישים עמדות וסורקים את האזור. מנסים לאתר את האחראי לחבלה.

הוא התקרב אל עבר הפתח הרחב והידק את אחיזתו בתיק שהכיל את המחשב הנישא שגרם למהומה. בתא נפרד הוא אחסן את הכבלים שחיברו אותו למערכת ההגנה האיראנית, שבמקור נועדה להגן על המקום. הוא נעמד פסיעה מול הפתח והמתין.

משאית של הצבא חלפה כעת מול הפתח, הוא ניתק ממקומו וזינק אל הדלת שנפתחה בעבורו. "איך היה להתחבר

למערכת ההגנה האיראנית? "שאל אותו הסוכן הנוסף שישב על יד הנהג, אחרי שהתיישב על המושב הריק שנותר. "תן גז", אמר בבהילות לנהג, "אנחנו עדיין צריכים עזרה מלמעלה כדי לצאת מפה".

כשהמשאית החלה לנסוע הוא ענה לסוכן: "היה נחמד, למען האמת, להיעזר במערכת ההגנה של האיראנים כדי לפגוע להם במתקן..."

הוא פנה אל הנהג בחזרה: "החבילה איתנו, סעיד?"

סעיד הנהן בראשו לחיוב. "גם נזק נרחב למתקן הגרעיני, גם צנטריפוגה איראנית למזכרת. נחמד בהחלט". הוא מיקד את מבטו בשער הבסיס המאויש בחיילים איראנים שאליו התקרבו כעת.

למחרת פרסם גורם ביטחוני בכיר באיראן, שסיבת הרעש היא ניסוי שנערך במערכת ההגנה האווירית 'שמיועדת ליירט כל איום פוטנציאלי...'.

פרק 1

אדר ב' ה'תשפ"ב, ירושלים.

שער הברזל הקטן חרק קלות כשקובי הדף אותו פנימה ונכנס אל החצר. הוא הביט תחתיו, על השביל שהוליך מהשער אל גרם המדרגות הצדדי. היו בו כמה אבנים סדוקות שלאחרונה התחילו לשקוע באדמה ויצרו שקעים עמוקים בשביל. נעמי התלוננה שזה מפריע לה כל פעם שהיא יוצאת עם העגלה של שמואלי.

הוא שאל את ראובן, הבעלים שמשכיר להם את הבית, אם יוכל לתקן את זה, אך בינתיים ראובן לא התפנה לעניין והשביל נותר שבור. הוא רצה לבקש ממנו שייתן לו לטפל בזה בעצמו, לא היה לו נעים שבעל הבית המבוגר יתעסק בזה. הוא רק היה צריך לקבל ממנו אישור על כך. 'הערב אדבר עם ראובן ומחר כבר אקנה את החומרים הנדרשים למלאכה', הרהר קובי תוך כדי דילוג קטן מעל בור חדש שנוצר.

הוא טיפס את גרם המדרגות שהוביל אל עבר הדירה שלהם ולפני שהספיק לפתוח את דלת כבר התפרץ יוני ששמע את חריקת השער ויצא לקראת אביו. קובי הגביה אותו כמעט עד

התקרה ואז נתן לו חיבוק שנעמי הייתה קוראת לו 'חיבוק אבוק'.

הוא נכנס הביתה והכניס איתו את יוני הצוהל. נעמי חיכתה לו על הספה, היא הייתה נראית מותשת. קובי ידע שהיא עבדה קשה היום, הוא ידע שזכה בה והצטער על זה שהוא לא יכול לחזור מהעבודה יותר מוקדם, כדי לעזור לה קצת יותר. היא חייכה ובירכה אותו בערב טוב. שמואלי הקטן שיחק על שמיכה שנעמי פרסה לו ליד הספה הקטנה. "הוא גדל מיום ליום", אמר בהתפעלות אחרי שהשיב לה בערב טוב משלו. "גם יוני מתפתח מאוד. ראית איך הוא קולט את החריקה של השער?" הסבה את ליבו להתפתחות החדשה, חוששת שלא שם לב לכך.

רק הזכירה את השער הקטן, ומבחוץ נשמעה חריקה חלשה. "זה בטח ראובן, רצייתי לדבר איתו על השביל למטה", אמר קובי.

"אתה חושב שהוא יוכל לעשות את זה בעצמו? הוא אדם מבוגר", העירה נעמי מהספה. "אני אעשה את זה", השיב קובי בפשטות. "לא אטריח אדם בגילו, רק אבקש ממנו רשות לטפל בזה".

"אתה מעמיס על עצמך יותר מדי, הוא יכול לבקש מאחד הבנים שלו שיעשה את זה", מלמלה בעייפות. "בכל אופן, קודם תאכל משהו", אמרה והתכוונה לקום כדי לחמם את האוכל שחיכה לו על הגז. חורשט סבזי - תבשיל בשר עם אורז פרסי, כמו שהוא אוהב. "אל תקומי", אמר תוך כדי הבטה מעמיקה בתבשיל המגרה. "עבדת מספיק היום, תני לי לפחות לחמם ולהגיש". החיבה שלו למאכלים המסורתיים שגדל עליהם בבית הוריו, רק הלכה והתגברה במשך הזמן.

למזלו גם נעמי בת להורים עולים פרסיים וידעה היטב את מלאכת הבישול של המטבח הפרסי.

קובי הביא את כיסא הפלסטיק של יוני וחיפש את יוסף. הוא מצא אותו קורא ספר בחדרו. "ערב טוב ליוסף", ניסה קובי להעיר את בנו בן השמונה מתוך הקריאה המסעירה. מובן שזה לא עזר. כשיוסף קורא אי אפשר לדבר איתו.

"יש לך ילד חכם", אמרו לו המורים וכל מי שיצא לו להחליף כמה מילים עם יוסף הפיקח. הוא באמת היה חכם. חכם וגם סקרן מאוד.

"אבא, מה זה 'ציר ההתנגדות'?" שאל פתאום יוסף מתוך הספר. "ערב טוב", ענה קובי בתשובה. "ערב טוב אבא", חייך יוסף חיוך נבוך, אך לא ויתר - "מה זה 'ציר ההתנגדות'?"

קובי חייך ונאנח בייאוש. "ציר ההתנגדות זוהי ברית שכרתה האיראנים עם ממשל אסד בסוריה, החיזבאללה ועוד כמה ארגוני טרור, נגד ישראל ואמריקה". ומייד הוסיף: "אבל תדע לך שהאוכל שאמא הכינה, טעים יותר מציר ההתנגדות..." זה עזר. יוסף הניח את הספר הפוך על המיטה שלו.

"ניצן חזר היום לעבודה", סיפר קובי כשנכנסו שניהם למטבח. "איזה יופי, מה מצבו עכשיו? היה לו ממש נס, לא?" נעמי הוציאה צלחות. "כן, הרופאים עצמם הודו שההתאוששות שלו לא טבעית אחרי החומרים המסוכנים שהוא שאף שם..." הם התיישבו לאכול וקובי גילה כמה היה רעב. "בעצם, גם לי קרה נס ביחד איתו... ניצן נעל במעבדה עם חומר רעיל שהתפשט שם בגללי..." אמר, חרד למחשבה בה לא היה מתרחש נס לניצן, הוא היה מתייסר על כך כל ימיו. נעמי הסכימה איתו. היא ידעה יותר מכולם איזה שבועיים איומים של חרדות והאשמה עצמית עברו על בעלה.

הוא סיים את הצלחת שלו ולא התנגד כשנעמי מזגה לו עוד מנה. "הצעת לו לומר 'מזמור לתודה' בעקבות הנס שקרה לו?" שאלה נעמי בציפייה סמויה. קובי תמיד חלם לקרב רחוקים, אבל תמיד כשהופיעה מולו הזדמנות טובה לפעולת קירוב כזו, קיבל פתאום רגליים קרות ונכנס לקיפאון. עכשיו היה נדמה לה שזה שוב קורה.

קובי שתק. נעמי נשכה את שפתיה. היא לא רצתה לגרום לקובי להתבייש, אבל הלהיטות שלה שקובי יתעסק בקירוב כמו שרצה, הצליחה לבצבץ בשאלה. "היה עומס היום בעבודה וכמעט לא היה זמן לחגוג את החלמתו, אז לא כל כך הספקתי לדבר איתו..." תירץ קובי אחרי כמה שניות.

אחרי שבירך אמר שהוא יורד לתפוס את ראובן לפני שילך לישון. הוא ירד למטה וניסה להבין לפני שהוא דופק על הדלת של ראובן אם הוא עדיין ער או שכבר הלך לישון. הוא ידע שראובן מקדים לישון ולא רצה להפריע ליהודי מבוגר.

דרך החלון שעמד סמוך למדרגות שהובילו ליחידת דיור שלהם, הוא הצליח לראות שהסלון כבר חשוך אצל ראובן, אבל מהמטבח בקע אור. הוא דפק קלות, כך שאם ראובן עדיין ער הוא יוכל לשמוע. הוא המתין קצת וכשלא הייתה תגובה - דפק שוב. 'כנראה כבר נרדם', חשב לעצמו.

הוא פנה לעלות לביתו, ואז ראה דמות מתנתקת מהשיחים שצמחו באין מפריע ליד החומה שהפרידה בינם לבין השטח של השכן, ומתקרבת לכיוונו.

ברגע הראשון נבהל, אבל ברגע השני כבר חישב את המהלך הבא שעליו לעשות. הדמות שהתקרבה אליו הייתה גבוהה ושקטה. גופו נדרך, והוא ניסה לקלוט את כוונותיה של הדמות המתקרבת.

אבל אז נפתחה הדלת והחצר הוארה בפתאומיות. הדמות
חמקה ונעלמה ברגע אחד. מאחוריו שמע קובי את ראובן:
"ר' יעקב?"